

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **R. B.**, narozen X
státní příslušník Běloruské republiky
bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Hugem Körblem
sídlem Hybernská 1007/20, Nové Město, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Nusle, Praha 4

za účasti: 1) **L. P.**, narozena X

2) **nezl. D. B.**, narozený X
zastoupen osobou zúčastněnou na řízení 1) jako zákonnou zástupkyní
oba státní příslušníci Běloruské republiky
oba bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2023, č. j. MV-126114-6/SO-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2023, č. j. MV-126114-6/SO-2023, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 10 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Huga Körbla.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 31. 5. 2023, č. j. OAM-37232-13/DP-2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým ministerstvo zamítlo žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. d) a § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 240/2022 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Žalobce namítá, že žalovaná a ministerstvo bez bližšího odůvodnění považují za členy jeho rodiny jeho manželku [osobu zúčastněnou na řízení 1); dále jen „manželka“], jeho syna [osobu zúčastněnou na řízení 2); dále jen „syn“] a paní V. S., narozenou X (dále jen „tchyně“). Tchyně má ale partnera, který má vlastní bydlení, a proto není důvod, aby byla považována na členku rodiny žalobce. Tchyně s partnerem žalobci finančně pomáhají. Napadené rozhodnutí je proto založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 7. 3. 2019, č. j. 6 A 179/2018-38, uvedl, že všechny osoby společně posuzované při hodnocení úhrnného měsíčního příjmu rodiny musejí se svým zařazením výslovně souhlasit. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože není jasné, zda má být za člena žalobcovy rodiny považována tchyně a její partner.
3. Dále žalobce uvádí, že žalovaná shodně s ministerstvem neuznala žalobcovy skutečné náklady na bydlení. Žalobce prokázal, že bydlí v domě, který vlastní manželka, a prokázal náklady na elektřinu, vodu a plyn ve výši 3 200 Kč. Jelikož ale neprokázal náklady na odvoz odpadu, vyšla žalovaná z normativních nákladů na bydlení, a to opět pro čtyři osoby. Povinnost prokazovat náklady na odvoz odpadů nevyplývá z žádného právního předpisu. Postrádalo-li ministerstvo tento doklad při prokazování skutečných nákladů na bydlení, mělo toto specifikovat ve výzvě k odstranění vad žádosti. V žádné z výzev tak ale neučinilo. Výzvy obsahovaly jen obecné pojednání o prokazování příjmů a nákladů.
4. Dále žalobce namítá, že jeho příjem je dostatečný. Za 11 měsíců v roce 2022 byl jeho výdělek 319 369 Kč. V souladu s daňovými předpisy uplatnil paušální sazbu nákladů ve výši 80 % příjmů, jeho zisk před zdaněním tedy činil 63 874 Kč. Jeho měsíční čistý výdělek tak není 3 224 Kč. Příjem ve výši 319 369 Kč za 11 měsíců odpovídá částce 29 034 Kč měsíčně před zdaněním, při zohlednění daňového bonusu ve výši 15 204 Kč pak částce 30 416 Kč, což odpovídá průměrné mzdě zedníka podle údajů Ministerstva práce a sociálních věcí. Žalovaná tak postupovala při výpočtu žalobcova příjmu formalisticky. Částka 3 224 Kč měsíčně zjevně neodpovídá reálnému výdělku zedníka. Při posuzování příjmů podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je třeba přihlížet k reálným a realistickým částkám. To že žalobce využívá výhodnou sazbu nákladů podle daňového práva, neznamená, že vydělává méně než životní minimum. V roce 2023 navíc očekává měsíční výdělek 50 000 Kč až 55 000 Kč, jak uváděl v odvolání.
5. Podle žalobce žalovaná nesprávně neakceptovala ani žalobcem prokazované příjmy členů rodiny. Žalobce doložil dohodu o provedení práce a výplatní pásky za rok 2022, které prokazují stabilní a pravidelný příjem manželky. Pokud ministerstvo tyto doklady

považovalo za nedostatečné, mělo žalobce vyzvat k odstranění vad. Žalobce dokládá aktuální dohodu o provedení práce a výplatní pásky. Nesouhlasí se závěrem, že k tchyninu důchodu doložil jen obyčejnou kopii, neboť se jednalo o originál. Je-li tchyně považována za člena rodiny, měl být její příjem započten. Doložil také čestné prohlášení tchyně, podle něhož žalobcově rodině přispěla 500 000 Kč. Žalobce počítá i s finanční pomocí jejího partnera, který pobírá důchod ve výši 19 582 Kč.

6. Konečně žalobce uvádí, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) skutečnost, že úhrnný měsíční příjem rodiny cizince po sloučení nedosahuje minimální výše požadované v § 42b odst. 1 písm. d) o pobytu cizinců, neznamena, že je udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny bez dalšího vyloučeno. Vyplývá z ní také to, že na rozdíl od § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není pro posouzení žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny dle § 42b odst. 1 písm. d) stanovena podmínka pravidelnosti příjmu. Tato skutečnost sice může být ve výsledném posouzení zohledněna, nikoliv však bezvýhradně vyžadována. Požadavek na pravidelnost příjmu tedy není zákonný. Žalobce nesouhlasí ani s hodnocením dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Jeho příjem podporuje celou rodinu, tj. manželku a syna.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhuje její zamítnutí. Žalobce podal blanketní odvolání, v němž uvedl, že se závěry prvostupňového rozhodnutí souhlasí a hodlá požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Posléze doplnil tvrzení o příjmech, které nijak nedoložil. Tchyně byla společně posuzována, jelikož se žalobcem a jeho rodinou užívá byt, což plyne z cizineckého informačního systému. O partnerovi tchyně nebylo v průběhu předcházejícího řízení nic známo. Žalobce se žalobou jen snaží prodloužit své setrvání na území ČR a nepřináší žádnou relevantní argumentaci zpochybňující zjištěný skutkový stav a závěry napadeného rozhodnutí.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Žalobce podal dne 8. 9. 2022 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. K žádosti mimo jiné přiložil:
 - výpis z katastru nemovitostí ze dne 3. 8. 2022, podle kterého je manželka vlastníkem bytu č. X na adrese X;
 - výpis z živnostenského rejstříku, podle něhož mu dne 21. 2. 2022 a 2. 3. 2022 vznikla živnostenská oprávnění, a to na dobu určitou do 8. 11. 2022;
 - periodické výpisy ze svého účtu od 10. 2. 2022 do 9. 8. 2022 a účtu manželky od 6. 8. 2022 do 7. 9. 2022 (zůstatek 132 562,01 Kč) a potvrzení o zůstatku na svém účtu ke dni 8. 9. 2022 (245 935,50 Kč).
9. Součástí správního spisu je dále výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR k osobě žalobce, v němž je v oddíle „Rodinné vazby“ uvedena manželka, syn a tchyně, a obdobný výpis k osobě manželky.
10. Opatřením ze dne 19. 10. 2022 vyzvalo ministerstvo žalobce k odstranění vad žádosti, mimo jiné k doložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení. K němu výzva mimo jiné obecně uvádí, že jde nejen o doklad prokazující úhrnný měsíční příjem žadatele samotného, ale i členů jeho rodiny, kteří s ním na území ČR pobývají nebo pobývat budou. Za členy rodiny se považují zejména rodiče a nezletilé nebo zletilé nezaopatřené děti a manžel nebo registrovaný partner. Skutečné náklady na bydlení tvoří nájemné, náklady

za plyn, elektřinu, vodné stočné, odvoz odpadu a centrální vytápění nebo za pevná paliva, pokud nejsou zahrnuty do nájemného. Žalobce byl poučen o výpočtu výše úhrnného měsíčního příjmu, částky životního minima a normativních nákladů na bydlení. Výzva obsahuje výčet nejčastějších forem dokladů k prokázání úhrnného měsíčního příjmu podle zdroje příjmu. Jeden z odstavců se týkal příjmů zaměstnance (potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku za poslední kalendářní čtvrtletí nebo poslední tři měsíce, případně originál nebo ověřená kopie platné pracovní smlouvy. Tři odstavce se týkaly různých variant příjmů z podnikání: „například ze živnosti“ (platební výměr a doklad o zaplacení pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti, případně o výši zaplaceného pojistného na všeobecném zdravotním pojištění, s poučením o způsobu výpočtu čistého příjmu); například u cizince, který započal s výkonem podnikatelské činnosti až v průběhu roku (účetní závěrka a výpis z účtu v bance za posledních šest měsíců); například u cizince, který započal s výkonem podnikatelské činnosti až v průběhu tohoto roku a nevztahuje se na něj zákon o účetnictví (daňová evidence, záznamy o příjmech, výpis z účtu v bance za posledních šest měsíců, doklad o zaplacení pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti, případně o výši zaplaceného pojistného na všeobecném zdravotním pojištění). Výzva dále upozorňuje, že dokladem o příjmu není mimo jiné přiznání k dani z příjmů fyzických osob za uplynulé období nebo jednorázový výpis z účtu o zůstatku na účtu. Žalobci bylo sděleno, že v jeho případě jsou společně posuzovanými osobami manželka, syn a tchyně. V závěru byl informován, že potvrzení o zůstatku na účtu, které předložil, neprokazuje měsíční úhrnný příjem, neboť u něj zákon žádá pravidelnost a stálost. Z doložených výpisů z účtu není patrný pravidelný a stálý příjem a nelze z nich věrohodně určit původ finančních prostředků, ani že příjem bude trvat do budoucna.

11. Žalobce na výzvu reagoval podáním ze dne 7. 11. 2022, v němž uvedl, že začal podnikat až v roce 2022, a proto nemůže předložit platební výměr na daň z příjmů fyzických osob, jak je uvedeno ve výzvě. Dostatečný příjem má, ale není ho aktuálně schopen formálně vyhovujícím způsobem prokázat. Poukázal na nutnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života. Nebylo by přiměřené žádost zamítnout nyní, jestliže nemá legální možnost své příjmy doložit. Navrhl, aby byl jeho pobyt prodloužen do 31. 3. 2023, kdy bude schopen příjmy doložit. K podání přiložil:

- přehled pohledávek k 26. 10. 2022 vydaný Okresní správou sociálního zabezpečení X (dále jen „OSSZ“);
- evidenční list záloh na vodu, teplou vodu, teplo a elektřinu ve výši 3 200 Kč měsíčně pro byt č. X na adrese X;
- potvrzení o aktuálním zůstatku na účtu ze dne 7. 11. 2022;
- „žádost“ pana E. Š., narozeného X, bytem X, který uvedl, že žije ve společné domácnosti s jeho tchyní a že s ohledem na svůj věk, invaliditu a nedostatek pracovních sil v zemědělství by byl moc rád, kdyby mu žalobce mohl pomáhat při opravách a montážích dojících zařízení;
- oznámení České správy sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“), podle kterého od září 2022 činí důchod tchyně 10 094 Kč měsíčně.

12. Žalobce dne 18. 1. 2023 dále doložil:

- vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2022;

- přehled o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2022;
- kopii přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2022.

13. Ministerstvo žalobce opatřením ze dne 3. 2. 2023 vyzvalo k odstranění vad žádosti, mimo jiné k doložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení. Výzva obsahovala obdobnou „obecnou“ část jako předchozí výzva ze dne 19. 10. 2022 a uváděla tytéž společně posuzované osoby. K dodaným listinám žalobci sdělilo, že daňové přiznání neprokazuje úhrnný měsíční příjem a že si může vyžádat stejnopis platebního výměru. Kopie oznámení ČSSZ ohledně tchynina důchodu není ověřená, a proto ji nelze akceptovat. Zdůraznil, že žalobce musí za sebe doložit platební výměr daně z příjmů fyzických osob za rok 2022, za tchyni originál nebo úředně ověřenou kopii dokladu prokazujícího vyplacení důchodu a doklad prokazující příjem manželky.

14. Dne 5. 4. 2023 žalobce doložil:

- doklad o zajištění ubytování na adrese X, přičemž ubytovatelem je jeho manželka;
- výpis z katastru nemovitostí potvrzující manželčino vlastnictví nemovitosti;
- platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2022, podle něhož základ daně činí 63 874 Kč a byl vyměřen daňový bonus ve výši 15 204 Kč;
- vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2022;
- oznámení ČSSZ, podle kterého od ledna 2023 činí důchod tchyně 10 906 Kč měsíčně;
- potvrzení Úřadu práce ČR, že manželka žalobce byla od 1. 7. 2021 do 17. 5. 2022 vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání;
- dohodu o provedení práce (dále jen „DPP“) ze dne 1. 5. 2022 uzavřenou mezi manželkou jako zaměstnancem a J. B. jako zaměstnavatelem na období od 1. 7. 2022 do 31. 12. 2022 a výplatní pásky za červenec až prosinec 2022, podle nichž hrubá měsíční mzda činila 6 000 Kč.

15. Žalobce dne 15. 5. 2023 nahlédl do spisu. K podkladům pro vydání rozhodnutí uvedl, že doložil vše, co měl.

16. Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo rozhodlo tak, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. Z jeho odůvodnění mimo jiné vyplývá, že za členy žalobcovy rodiny podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců považovalo manželku, syna a tchyni. Nařízení vlády č. 436/2022 Sb., o zvýšení částek životního a existenčního minima stanoví od 1. 1. 2023 pro osoby posuzované společně s jinými částku 4 470 Kč pro osobu první v pořadí a částku 4 040 Kč pro další osoby od 15 let věku, které nejsou nezaopatřeným dítětem, a 3 050 Kč pro nezaopatřené dítě ve věku od 6 do 15 let. Normativní náklady na bydlení pro rok 2023 činí podle § 26 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 26a odst. 2 písm. b) zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění zákona č. 456/2022 Sb. (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“) 16 368 Kč pro čtyři a více osob v rodině, které bydlí ve vlastním bytě. V případě žalobce činí celková částka životních minim 15 600 Kč (4 470 + 4 040 + 4 040 + 3 050). Důkazní břemeno ohledně výše nákladů na bydlení spočívá na cizinci. Žalobce předložil potvrzení o zajištění ubytování a evidenční list potvrzující měsíční zálohy na elektřinu, vodu a teplo ve výši 3 200 Kč. Jelikož nedoložil náklady na odvoz odpadu, není výše nákladů na zajištění ubytování hodnověrně prokázána. Ministerstvo proto vycházelo ze zákonné částky

16 368 Kč. Žalobce byl tedy povinen doložit měsíční úhrnný příjem rodiny po sloučení ve výši 31 968 Kč.

17. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dále vyplývá, že žalobce předložil potvrzení o zůstatku na účtu ke dni 8. 9. 2022 a výpisy z účtu za března až září 2022. Ty ale nedokládají pravidelný a stálý příjem žalobce. Z výpisu nelze věrohodně určit původ finančních prostředků, ani že příjem bude trvat do budoucna. Žalobce byl proto vyzván k odstranění nedostatků žádosti. Poté předložil doklad z OSSZ o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti za rok 2022 a uvedl, že platební výměr na daň z příjmů bude moci doložit až po podání daňového přiznání. Doložil dále prostou kopii oznámení ČSSZ o zvýšení vyplácené částky důchodu tchyně. Tu ministerstvo neakceptovalo, jelikož nebyla ověřená. Doložil dále vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2022, prostou kopii přehledu o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2022 a přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2022. Daňové přiznání neobsahuje výsledek vyměřovacího řízení, a proto úhrnný měsíční příjem neprokazuje. Žalobce byl opětovně vyzván k odstranění vad žádosti. Na to předložil platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2022, vyúčtování záloh na pojistné a důchodové pojištění za rok 2022, opět neověřenou kopii oznámení ČSSZ o zvýšení důchodu tchyně a manželčinu DPP a výplatní pásky za červenec až prosinec 2022. Jelikož byla DPP uzavřena jen od 1. 7. 2022 do 31. 12. 2022, ministerstvo ji neakceptovalo, protože neprokazuje trvání příjmu do budoucna. Ministerstvo pro účely zjištění úhrnného měsíčního příjmu rodiny vycházelo z platebního výměru a vyúčtování záloh na pojistné. Od základu daně (63 874 Kč) odečetlo zálohy na pojistné (28 406 Kč) – čistý příjem žalobce za rok 2022 tak činil 35 468 Kč, tj. 3 224 Kč měsíčně (35 468 / 11 měsíců, kdy podnikal). Tato částka je nižší než součet životních minim a normativních nákladů na bydlení (31 968 Kč). Výsledek by byl stejný, i kdyby ministerstvo započítalo tchynin důchod a příjem manželky z DPP. K přiměřenosti zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života uvedlo, že jelikož v ČR pobývá žalobcova žena, syn a tchyně, rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života zasáhne. Jejich oprávnění k pobytu ale nejsou závislá na žalobci. Žalobce byl opakovaně vyzván, ale potřebné doklady nedoložil. Smyslem dokládání příjmů přitom je ověřit, že rodina nebude závislá na dávkách sociální podpory. Cizinci nemají nárok na pobyt na území ČR. Žalobce v ČR pobývá od roku 2008, jeho vztah k zemi původu ale není zásadně narušen. Samotná délka pobytu v ČR navíc není důvodem odhlédnout od důvodů neprodloužení žádosti ani z ní nelze dovozovat zásah do soukromého a rodinného života. Rozhodnutí žalobci nebrání v dalším pobytu na území ČR. Do soukromého a rodinného života žalobce tedy nebude nepřiměřeně zasazeno.
18. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že proti závěrům prvostupňového rozhodnutí nemá z hlediska důkazního žádné námítky a bude nadále vyvíjet snahu ve své podnikatelské činnosti dosáhnout požadovaných částek pro zabezpečení rodiny. Odvolání podává, aby mohl nadále podnikat. Bezodkladně požádá o povolení k dlouhodobému pobytu a domnívá se, že uspěje a potřebný příjem doloží. Na výzvu odvolání doplnil. Jeho měsíční příjmy činí 50 až 55 tis. Kč. Nežije v nájemním bytě, ale v rodinném domě ve vlastnictví manželky, není tak správné, že je částka na bydlení počítána v jeho neprospěch. Z jeho a manželčiných příjmů uhradí veškeré potřeby rodiny.
19. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění uvedla, že se ztotožňuje se závěry ministerstva jak ve výpočtu částky minimální výše úhrnného měsíčního příjmu, tak při výpočtu jeho skutečné výše. Žalovaná

od základu daně z příjmů (63 874 Kč) odečetla výši plateb pojistného na sociální zabezpečení (28 406 Kč) a výslednou částku vydělila 11 měsíci, kdy byl podle vyúčtování OSSZ přihlášen k platbám pojistného. Výsledný úhrnný měsíční příjem činí 3 224 Kč. Žalobce ani v řízení o odvolání nepředložil doklady potvrzující příjem rodiny po sloučení, k nimž by bylo možné přihlédnout. Důvody pro zamítnutí žádosti proto trvají. Žalovaná se ztotožnila i s posouzením přiměřenosti odpadů do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce žádné relevantní informace neposkytl, a proto byl zásah hodnocen na základě informací známých ministerstvu z jeho činnosti. Zájem jednotlivce je třeba porovnat se zájmem státu, aby na území ČR pobývali pouze cizinci, kteří mají dostatek finančních prostředků a nezatíží sociální systém. Prvostupňové rozhodnutí není ani v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce nenamítl ani neprokázal žádné skutečnosti nasvědčující případnému nepřiměřenému zásahu. Judikatura přitom požaduje, aby cizinec vznesl hájitelné tvrzení, z něž plyne vysoká pravděpodobnost a intenzita narušení tohoto práva. Žalobce podal blanketní odvolání, tvrzení o výši příjmů ani skutečné náklady na bydlení neprokázal.

Posouzení žaloby soudem

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud ve věc rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro tento postup byly splněny podmínky podle § 76 odst. 1 s. ř. s.
21. Podle § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců je cizinec k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny povinen předložit náležitosti podle § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) a dále doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Na požádání je současně povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Jestliže byl nositeli oprávnění ke sloučení rodiny udělen azyl, je cizinec povinen předložit pouze cestovní doklad. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).
22. Podle § 46a odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec přestal splňovat podmínky prokazované podle § 42b odst. 1 písm. c) nebo d).
23. Podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je cizinec k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet
 1. částek životních minim členů rodiny a
 2. nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny; na požádání je cizinec

povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.

Za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije.

24. Žalobce vznesl několik okruhů námitek. Zprvce namítl nedostatečné zjištění skutkového stavu a nepřezkoumatelnost ve vztahu k určení okruhu společně posuzovaných osob, do něhož byla zahrnuta tchyně, ale nikoliv její partner. Zadruhé namítá, že měl být řádně vyzván k doložení nákladů na odvoz odpadu, své skutečné náklady na bydlení jinak aktivně prokazoval. Zatřetí zpochybňuje výpočet svého čistého měsíčního příjmu ze základu daně, a nikoliv z celkových vykázaných příjmů. Požadavek na pravidelnost příjmů je podle něj nezákonný. Začtvrté nesouhlasí s tím, že nebyly uznány příjmy jeho manželky a tchyně.
25. Pokud jde o vymezení okruhu společně posuzovaných osob, je podle žalobce nejasné, zda do něj má patřit také tchyně, a pokud ano, zda i její partner. Ministerstvo v předcházejícím řízení od první výzvy k odstranění vad žádosti uvádělo, že za společně posuzované osoby považuje vedle žalobce jeho manželku, syna a tchyni.
26. Soud konstatuje, že žalobce se proti zahrnutí tchyně do rámce společně posuzovaných osob v předcházejícím řízení nikdy neohradil, naopak dokládal její příjem. Nelze však opomenout, že v reakci na výzvu ze dne 19. 10. 2022 předložil také „žádost“ pana Š., který uvedl, že žije s tchyní ve společné domácnosti. Uvádí přitom odlišnou adresu bydliště než žalobce. Ministerstvo ani žalovaná se k obsahu této listiny nijak nevyjádřily. Tato informace je přitom měla vést k tomu, aby blíže ověřily, zda má tchyně skutečně být osobou společně posuzovanou se žalobcem, protože právě společné užívání bytu je podle § 4 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění účinném od 1. 1. 2023 podmínkou toho, aby tchyně mohla být se žalobcem společně posuzována. Nic ale nenasvědčuje tomu, že by tak učinily. Ve vyjádření k žalobě žalovaná pouze doplnila, že tchyně byla společně posuzována proto, že se žalobcem a jeho rodinou sdílí byt. Soud podotýká, že nedostatky odůvodnění rozhodnutí, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, nelze zhojit uvedením chybějících náležitostí odůvodnění ve vyjádření k žalobě. Soud totiž vychází výlučně z odůvodnění rozhodnutí, které přezkouvává (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58). Nadto je toto odůvodnění v rozporu s obsahem správního spisu, z něhož plyne, že nejpozději ode dne 5. 4. 2023 (tj. ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí) žalobce žije v rodinném domě na adrese Obecnice 61. Soud proto se žalobcem souhlasí, že v předcházejícím řízení nebyl řádně zjištěn skutkový stav, pokud jde o soužití tchyně se zbytkem žalobcovy rodiny. Správní orgány nadto nevysvětlily, na základě jakých skutečností okruh společně posuzovaných osob určily. Pouhý výpis z evidence cizinců soud nepovažuje za dostačující podklad, zvláště mělo-li ministerstvo indicií o tom, že tchyně nemusí se žalobcem sdílet domácnost. Není totiž pravdou, jak uvádí žalovaná ve vyjádření k žalobě, že o partnerovi tchyně nebylo nic známo, neboť součástí spisu je uvedená listina pana Š. Námitky jsou tedy důvodné.

27. Pokud jde o prokázání skutečných nákladů na bydlení, je mezi účastníky nesporné, že žalobce prokázal, že nebydlí v nájmu, ale ve vlastním domě. Ministerstvo ale neuznalo žalobcem prokazované skutečné náklady na bydlení. Nestačil mu totiž evidenční list potvrzující měsíční zálohy na elektřinu, vodu a teplo ve výši 3 200 Kč, protože žalobce nedoložil náklady na odvoz odpadu. Žalobce namítl, že k doložení nákladů na odvoz odpadu nebyl vyzván.
28. Soud připomíná, že ve správním řízení zahájeném žádostí je především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu podklady potřebné pro rozhodnutí. Žadatel tedy v tomto typu řízení nese břemeno tvrzení i břemeno důkazní. Současně však platí, že veřejná správa je službou veřejnosti, a každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost podle možností dotčeným osobám vycházet vstříc [§ 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)]. Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné (§ 4 odst. 2 správního řádu). Správní orgán také umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy (§ 4 odst. 4 správního řádu).
29. Jedná-li se o řízení zahajované na základě žádosti, která nemá předepsané náležitosti nebo trpí jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo ho vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí ho o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě (§ 45 odst. 2 správního řádu). Z judikatury NSS pak plyne, že správní orgány mohou vyvodit pro žadatele nepříznivé procesní důsledky, pouze pokud své požadavky vyjevily dostatečně srozumitelným způsobem a žadatel měl skutečnou možnost výzvě k doplnění náležitostí jeho žádosti vyhovět (srov. rozsudky ze dne 10. 10. 2014, č. j. 2 Azs 75/2014-26, nebo ze dne 10. 9. 2014, č. j. 6 As 136/2013-56). Na srozumitelnost svého postupu by přitom správní orgány měly dbát zvláště pečlivě tehdy, je-li účastníkem řízení cizinec, který je v komunikaci s nimi fakticky omezen jazykovou bariérou (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Azs 75/2014-26). Přitom také platí, že výzva ke splnění povinnosti by měla být *„formulována takovým způsobem, aby jí průměrný adresát veřejné správy porozuměl a mohl na ni podle své vůle reagovat (vyhovět jí, anebo i rezignovat na splnění uložené povinnosti, poučen o následcích, jež to bude mít)“* (rozsudek NSS č. j. 2 Azs 75/2014-26). V projednávané věci bylo řízení zahájeno podáním žádosti žalobce, na jehož bedrech tedy spočívalo břemeno tvrzení i důkazní. Povinností ministerstva nebylo, aby za žalobce dohledávalo důkazy svědčící v jeho prospěch, avšak bylo povinností ministerstva reagovat na neúplnost žalobcovy žádosti jasnou a srozumitelnou výzvou k odstranění vad spojenou s poučením o následcích nevyhovění výzvě.
30. Z výše uvedené rekapitulace obsahu správního spisu vyplývá, že ministerstvo zaslalo žalobci v průběhu správního řízení dvě formulářové výzvy k odstranění vad žádosti. Ty obsahovaly četné citace právních předpisů a jejich obsah by byl těžko uchopitelný i pro osobu ovládající český jazyk na úrovni rodilého mluvčího a schopnou zorientovat se v komplikované a nepřehledné právní úpravě pobytu cizinců. Po této „obecné“ části následovala část „individualizovaná“, v níž ministerstvo stručně vysvětlilo, proč některé žalobcem předložené podklady k prokázání jeho příjmů nestačí. Obě výzvy obsahovaly v „obecné“ části zmínku o tom, že skutečné náklady na bydlení tvoří také náklady na odvoz odpadu. V „individualizované“ části ani jedné z výzev však ministerstvo neuvedlo, že by konkrétně tento podklad scházel, natož aby žalobce poučilo tom, že v případě jeho nedoložení bude vycházet ze zákonem stanovených normativních nákladů na bydlení, a nikoliv ze žalobcem

prokazovaných skutečných nákladů. Nic takového neplyne ani z protokolu o nahlédnutí do spisového materiálu ze dne 15. 5. 2023, v němž bylo výslovně uvedeno, že ministerstvo bude vycházet mimo jiné z obsahu spisového materiálu a případných vyjádření účastníka. Tato informace přitom byla pro žalobce stěžejní. Na první výzvu žalobce reagoval doložením evidenčního listu. Ani tak se ale ministerstvo ve druhé výzvě k tomuto dokladu nevyjádřilo, natož aby žalobci nesdělilo, že nestačí.

31. Soud s ohledem na tato zjištění konstatuje, že žalobce byl ve správním řízení aktivní, na výzvy ministerstva reagoval a snažil se jim vyhovět. Pokud by ke své žádosti doložil doklad o nákladech na odvoz odpadu, ministerstvo by namísto vysokých normativních nákladů na bydlení vycházelo z podstatně nižších skutečných nákladů na bydlení. Žalobce ale nebyl výslovně a jasně informován, aby takový doklad doložil. V rámci obou výzev byla tato informace schovaná v dlouhé „obecné“ části. Jakkoliv na straně jedné není povinností správního orgánu vyzývat účastníka řízení opětovně k tomu, aby doložil podklady, které nedoložil již na základě předchozí výzvy, je třeba na straně druhé vždy posuzovat každou věc jednotlivě s ohledem na její konkrétní okolnosti (§ 2 odst. 4 správního řádu). V této situaci, kdy žalobce s ministerstvem komunikoval a kdy jemu zasílané výzvy byly nepřehledné, jen omezeně přizpůsobené skutečnému požadavku správního orgánu v dané procesní situaci a pro žalobce zjevně nedostatečně srozumitelné, soud nevidí žádný rozumný důvod, pro který by ministerstvo nemohlo žalobce ještě písemně alespoň ve vyznění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nebo přímo při nahlížení do spisu upozornit na to, že dosud nedoložil veškeré skutečné náklady na bydlení. Taková stručná informace by ministerstvo neúměrně nezatížila, nevyvolala by žádné dodatečné finanční či časové náklady a žalobci by naopak dala možnost reagovat a požadovaný podklad ještě doplnit. Bylo přitom evidentní, že jinak žalobce s ministerstvem spolupracoval a doklady pro výpočet skutečných nákladů na bydlení dokládal. Za daných okolností tak soud neshledává postup ministerstva za souladný se základními zásadami činnosti správních orgánů (zásada veřejné správy jako služby veřejnosti a zásada vstřícnosti). Zdejší soud se ztotožňuje s názorem vysloveným v obdobné situaci v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 13. 10. 2021, č. j. 52 A 8/2021-64, podle něhož „[j]e zřejmé, že institut zastavení řízení, resp. zamítnutí žádosti pro nedoložení podkladů prokazujících údaje uvedené v žádosti, má své nezastupitelné místo v konstrukci řízení o žádostech ve věcech pobytových oprávnění. Krajský soud je však přesvědčen, že jde o postup v podstatě výjimečný, neboť prolamuje hned několik základních zásad správního řízení. Vzhledem k tomu jistě nebylo záměrem zákonodárce, aby byl tento postup široce aplikován, nýbrž aby jeho použití bylo vyhrazeno případům, kdy je žadatel procesně pasivní, liknavý, nereaguje na výzvy správních orgánů, nebo se dokonce uchyluje k procesním obstrukcím a postup správního řízení tak ztěžuje a maří.“ Námitka je proto důvodná.
32. V návaznosti na výše uvedené soud doplňuje, že ani pokud by žalobce doplnil náklady na odvoz odpadu, nemohlo ministerstvo vycházet ze žalobcem předloženého evidenčního listu, neboť ten se týká bytu v P., kde žalobcova rodina žila v době zahájení předcházejícího řízení. Ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí se však žalobce přestěhoval do rodinného domu v O., což dal ministerstvu na vědomí potvrzením o zajištění ubytování ze dne 5. 4. 2023 doručeným ministerstvu téhož dne. Žalobci tak lze vytknout, že nepředložil nový evidenční list, jelikož tento požadavek mu byl z předchozích výzev znám. Doložil-li však žalobce změnu bydliště, mělo na tuto informaci ministerstvo reagovat a žalobce srozumitelně vyzvat k doložení aktuálních skutečných nákladů na bydlení ve vztahu k jeho novému místu pobytu. Rozhodně nemohlo tuto novou informaci přejít a v rozhodnutí vycházet z dokladů

vztahujících se k bytu, neboť správní orgány rozhodují podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.

33. Naopak nedůvodné soud shledal námitky žalobce ohledně způsobu výpočtu jeho měsíčního čistého příjmu. Žalobce nesouhlasí s tím, že ministerstvo vycházelo ze základu daně podle platebního výměru, a nikoliv z jeho celkových příjmů (tj. před odečtením výdajového paušálu). Ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ukládá cizinci povinnost prokázat svůj úhrnný měsíční příjem za účelem posouzení žádosti. Je přitom pouze na něm, prostřednictvím jakých dokladů tento požadavek splní. Žalobce nakonec předložil platební výměr na daň z příjmů fyzických osob. Ostatní doklady (výpisy z účtů žalobce a jeho manželky a potvrzení o výši zůstatku na účtu žalobce) se tak staly nadbytečnými. Nadto je ministerstvo vyhodnotilo jako nedostatečné, proti čemuž žalobce ani v žalobě ničeho nenamítal. Správní orgány tedy postupovaly jediným způsobem, který mu žalobcem doložené podklady umožnily, a vzaly za roční úhrn příjmů žalobce výši základu daně uvedenou v platebním výměru. Jak v obdobném případě uvedl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 10. 2022, č. j. 3 A 60/2020-32, „[z]áklad daně u poplatníka uplatnivšího výdajový paušál samozřejmě nemusí odrážet úhrn čistých příjmů: může být nižší (jestliže poplatník měl nižší výdaje, než odpovídají výdajovému paušálu, jež mohl uplatnit z důvodu daňových úspor), ale může být také vyšší (jestliže poplatník měl výdaje vyšší, ale z administrativních důvodů pro něj bylo výhodné uplatnit výdajový paušál). [...] Pokud žalobce k prokázání svých příjmů žádné jiné relevantní dokumenty, než shora uvedené, nedoložil, pak nelze klást k tíži správnímu orgánu, že při posuzování žádosti vycházel z doloženého daňového přiznání a platebního výměru.“
34. V této souvislosti soud nicméně dodává, že výpočet čistého měsíčního příjmu žalobce provedený správními orgány zároveň vykazuje nesrovnalosti. Ministerstvo a žalovaná základ daně po odečtení záloh na pojistné na sociální zabezpečení, nesprávně vydělily počtem 11 měsíců, po které byl podle ministerstva žalobce přihlášen k pojištění. Z vyúčtování záloh za rok 2022, která žalobce předložil, však vyplývá, že žalobce byl v roce 2022 přihlášen pouze od března do prosince, tedy 10 měsíců. Nadto z ničeho nevyplývá, z jakého důvodu k základu daně správní orgány nepřičítly vyměřený daňový bonus ve výši 15 204 Kč.
35. Pokud jde o požadavek prokázání pravidelnosti příjmů, dává soud žalobci s ohledem na rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014-41, za pravdu v tom, že podmínka prokázání pravidelnosti příjmu není pro povolení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců stanovena, a proto nesmí být bezvýhradně vyžadována. Na druhé straně je však třeba mít na vědomí, že § 42b odst. 1 písm. d) poslední alinea vylučuje jednorázový příjem. Z toho důvodu by tak například nebylo možné započíst jednorázový dar od tchyně ve výši 500 000 Kč, který je zmíněn v žalobě (avšak správní spis neobsahuje zmíněné čestné prohlášení, které má dar dokládat). Požadavek pravidelnosti příjmu se nicméně vztahoval k potvrzením o aktuálním zůstatku na účtu. Jelikož ale pro účely zjištění čistého měsíčního příjmu žalobce nakonec jak ministerstvo, tak žalovaná vycházely z platebního výměru, považuje soud za nadbytečné se touto námitkou zabývat.
36. Žalobce dále namítl, že měl být zohledněn příjem manželky, který doložil výplatními páskami a DPP z roku 2022. Pokud ministerstvu scházela DPP za rok 2023, má žalobce za to, že měl být k doplnění vyzván. S tímto názorem se soud již neztotožňuje. Příjem manželky žalobce dokládal až po druhé výzvě ze dne 3. 2. 2023, a to dne 5. 4. 2023. Dávalo

by tedy smysl, aby předložil dohodu aktuální, a nikoliv z předchozího roku. V řízení před soudem přitom k žalobě přiložil kopii dohody o provedení práce pro rok 2023 ze dne 1. 1. 2023 a dokonce i výplatní pásky, z nichž ty ze dne 3. 2. 2023, 6. 3. 2023, případně i 5. 4. 2023 musel mít k dispozici, když dokládal DPP z roku 2022. Rozhodl-li se žalobce v dubnu 2023 doložit DPP z roku 2022, a ne aktuální DPP z 1. 1. 2023, nejsou za těchto okolností podle názoru soudu správní orgány povinny se žalobce dotazovat, zda „náhodou“ nemá jeho žena takovou dohodu ještě i pro rok 2023 a vyzývat ho k jejímu doplnění.

37. Žalobce konečně namítl, že předložil originál dokladu důchodu tchyně, nikoliv obyčejnou kopii. Žalobce k tchyninu důchodu v předcházejícím řízení postupně předložil dvě oznámení ČSSZ ze dne 17. 8. 2022 a ze dne 15. 12. 2022. Obě oznámení tchyně zřejmě obdržela prostřednictvím poštovní zásilky. Soudu ale není bez dalšího zřejmé, proč se správní orgány domnívají, že jde o kopii, a nikoliv originál dopisu, jaký ČSSZ svým klientům rozesílá. Závěr, že se jedná o kopie, totiž nijak nevysvětlily. Rovněž ve vztahu k tomuto dokladu je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
38. Jen pro úplnost soud uvádí, že se v tuto chvíli nezabýval (byť navýsost obecnou) námitkou nedostatečného posouzení přiměřenosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí ohledně soukromého a rodinného života žalobce, neboť takové posouzení se jeví s ohledem na výše uvedené úvahy soudu jako předčasné.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), protože skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise a vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.), a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Věc proto vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku jsou správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
40. Soud pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navržené důkazy, neboť by to nemohlo ničeho změnit na výše uvedených závěrech, vzhledem k nimž by nadto bylo dokazování předčasné.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 10 800 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku. Odměnu za vyjádření na výzvu soudu soud nepřiznal, neboť obsahuje pouze stručnou reakci, která nepřináší žádnou novou argumentaci. Zástupce žalobce není plátcem DPH. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 10 800 Kč je žalovaná povinna uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

42. Soud osobám zúčastněným na řízení neuložil v řízení žádné povinnosti a rovněž neshledal důvod hodný zvláštního zřetele pro přiznání náhrady nákladů řízení. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. proto soud osobám zúčastněným na řízení náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. prosince 2023

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce